

Sag C-104/06

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

»Traktatbrud — skattelovgivning — henstand med betaling af skat af den kapitalgevinst, der opnås ved salg af en ejerbolig — artikel 18 EF, 39 EF og 43 EF — artikel 28 og 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde«

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 18. januar 2007 . . . . . I - 673

Sammendrag af dom

Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — etableringsfrihed — unionsborgerskab — skattelovgivning

(Art. 18 EF, 39 EF og 43 EF; EØS-aftalen, art. 28 og 31)

En medlemsstat tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til artikel 18 EF, 39 EF og 43 EF samt artikel 28 og 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) ved at vedtage og opretholde skattebestemmelser, hvorefter henstand med betaling af skat af den kapitalgevinst, der opstår ved salg af en ejerbolig eller en beboelsesret vedrørende en privat andelsbolig, kun bevilges, såfremt den ny erhvervede bolig ligeledes er beliggende på det nationale område.

En skatteyder, der beslutter at sælge en fast ejendom til brug for beboelse, som han ejer i denne medlemsstat, med henblik på at flytte til en anden medlemsstat for dér at erhverve en anden fast ejendom til brug for beboelse i forbindelse med udøvelsen af den ret, der tilkommer enhver unionsborger, til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, som har fundet særligt udtryk i artikel 43 EF for så vidt angår etableringsfriheden og artikel 39 EF for så vidt angår arbejdskraftens frie bevægelighed, men ligeledes i de rettigheder, som er indeholdt i EØS-aftalens artikel 28 om arbejdskraftens frie bevægelighed og artikel 31 om etableringsfriheden, stilles i skattemæssig henseende ringere end en person, der beholder sin bopæl i den pågældende medlemsstat.

Hensynet til at sikre sammenhængen i et skattesystem kan ikke begrunde denne forskelsbehandling, for så vidt som det, for at et anbringende, der bygger på en sådan begrundelse, kan tages til følge, skal være fastslået, at der foreligger en direkte sammenhæng mellem den pågældende skattemæssige fordel og udligningen af denne fordel ved en bestemt skatteopkrævning.

Da traktatens og EØS-aftalens bestemmelser om personers frie bevægelighed er til hinder for en sådan national lovgivning, er det ufornuddent at foretage en særskilt prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte bestemmelser er i strid med artikel 56, stk. 1, EF og EØS-aftalens artikel 40 vedrørende de frie kapitalbevægelser.

(jf. præmis 15, 22, 26, 35 og 37 samt domskonkl.)